

Vårvær i Storlidalen.

Harry Jensen

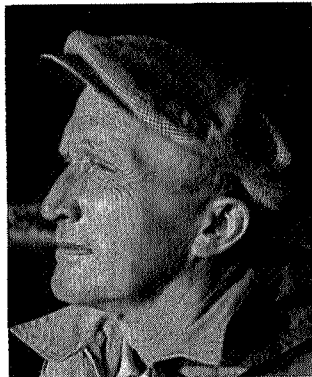
SYLENES PERLE — NEDALEN
OG DEROMKRING

Av Vilhelm Greve

Sommer farvell!
Farvel, dere kneisende, urgamle fjell!
Farvel, alle rabber, voler og fly!
du sugende myr, du dansende sky!
Farvel, du lokkende, skummende elv!
Farvel, o, skinnende sommernattshvelv!
Farvel, alle blomster, busker og kratt!
Farvel og godnatt!

Sommer, farvell!
— så ung og så deilig, men lunefull lell!
Farvel, vesle fjellbekk og fyrrige foss!
Farvel, glade ørret, som bydde meg tross!
Farvel, frøken mygg, å du, hvor du beit!
Farvel, ekle klegg, det verste jeg veit!
Farvel, alle venner, som trasker og går
i fjellet hvert år. —

Ja — så sitter en her sørpå igjen og lengter nordover etter det som var sommer i Trøndelag i 1958. Noen vil si: — Det var ikke så mange dagene, så mange timene! Kanskje det, men jo færre det er av dem, dess mer ruver de i sinn og sanser. En strålende sommerdag kan gi mer enn mange ensformige soldager, — e n sommertime på

Lektor Greve.

en fjellknatt kan lyse i hugen hele vinteren igjennom. Og slik var det for noen som Olsokdagen i sommer travet rundt i Syl-terrenget og mot kveld søkte ned mot Nedalen turisthytte.

N e d a l e n — ja, noen dal er det vel egentlig ikke, men heller navnet på en gammel gård. For det ligger virkelig en gård her i villmarka ved foten av Sylene, — med store hus i trønderstil, og den har vært i hevd like til det siste. Det har vært hardføre folk som har tatt opp kampen mot naturkreftene i slike fantastiske omgivelser. Men hva greier ikke en trønder? — Denne d a l e n har bare en fjellside, den ligger med milevidt åpent terreng fra sør mot nord. Den har fullt utsyn over uendelige myrer, vann og småskog, rabber og knauser — og N e a, som her roer og morer seg med å foreta de mest umotiverte buktninger og slynginger. Det er som den vil erte sine utålmodige plageånd, elektrisitetsfolkene med: — Eg skal koma — om ikkje så brått!

Nedalen har hele Sylmassivet i ryggen, tett inn på seg, ikke så nært at det virker truende, ikke så fjernt, at det synes utilnærmelig. Vestskråningen av Sylmassivet er tvertimot lokkende: — Kom nærmere! På kort tid kan en komme opp i den nedre skråningen, og så har en hele panoramaet foran seg. Å sitte her og sole seg en sommerdag er ubeskrivelig. Da ønsker en at tiden sto stille! Det er synd på Vinje at han ikke kom hit på sin store fottur til Trøndelag «sumaren 1860». Vel er Atnasjøen og Rondane et mektig panorama, men måle seg med dette: Nedalen — Sylene — Essand — Øyfjellet kan det ikke. Slike «fjell og dalar» hadde han ikke sett i sin ungdom.

Er en først kommet litt opp i denne Sylfoten, så frister det til å søke videre opp til Sylknærne — og slik kan en klatre og gå fra platå til platå, — helt til topps om en vil, og få alt i fugleperspektiv. Men nå i flyvningens tidsalder er ikke det så ettertraktet lenger. De lavere utsyn er faktisk å foretrekke, de gir dypere perspektiv og

sterkere konturer. Høyt ovenfra blir alt flatt, det høye lavt. Sylene fra fly fortøner seg bare som smågutter, — men fra bakken, du allmektige for noen kjemper! — Underlige navn dette: Sylene, for så svært spisse er de ikke. — At de ikke heller er kalt for Odin, Tor, Loke, Frey og Balder. (Det siste ville passe svært godt på Sylpappa hinsides grensen.) — Det ville vært mere ærefullt og verdig både for fjellene og for våre mosegrodde sagaer. De unge i dag lar seg ikke lenger imponere av Eddadikterens mektige myter. Men om de møtte dem i fjellene våre, ville de ikke da bli mer levende for dem? Det ville passe også å se disse gamle saga-guder manet i sten. Vestlendingene har hatt mer sans for dette, det vildeste parti på Jostedalsbreen er der hvor O d i n s b r e e n, T o r s b r e e n og L o k e b r e e n møtes og skrur seg inni hverandre i forbitret kamp så det høres lang lei.

—x—

Det er Nedalens store attraksjon fremfor Stor-Erik-vollen og Vektarstua å ha disse mektige kjemper like inn på seg, støtte seg til dem, lene seg mot dem, rope til dem og få svar i kraftige ekko. Eller når stormen raser, og regnspruten eller snøføyka står, da å høre hylene fra Sylene rase ned gjennom Ekorndøren, tverrvende rundt Nedalplatået og hvine mot Øyfjellet, da kjenner en seg liten. Det er naturkrefter!

Vektarstua har Stuesjøen med den fine «h v i t e» ørreten, det flotte Skardørsfjellet med den praktfulle Skardøren og den nye fjellveien over til Brekken. — Stor-Erik-vollen har Essand med Sylene som enestående fondskulisser, like betagende i sol- og måneskinn — når det behager frøknene å kle seg nakne, — for fra Stor-Erik-vollen tar Sylene seg ut som blyge unge damer som heller sjelden tar seg et solbad. Men når de gjør det, o lykke! Da lukker en øynene —, og åpner dem igjen for å se om det er sant det en så. Jo, — det var sant! — — Derav all den poesi som knytter seg til Essand. Bare navnet er det noe fint og bløtt og kvinnelig skjønt ved, det virker som et kjærtegn. Men i storm blir Stor-Erik isolert på vollen sin. Sjøen er ikke farande. Den uforferdede sameguttent Teodor Brannfjell som med sin motorbåt har påtatt seg trafikken

over Essand, må melde pass. Sylmøyane er blitt ville furier. Hele Essand står i rokk. —

Det var Olsokdagen at en gammel natur- og trønderentusiast gjorde sin årlige sommervisitt til disse trakter. Denne gang var det Sylsjøen som var målet, dette fantastiske inngrep i Guds skaperverk, denne milelange sjø, skapt av menneskehender. Mennesker kan skape, planlegge, bygge, legge jorda under seg. De er kalt til å være Guds medarbeidere, som det står i *Boken*. Men ikke alt hva de skaper, er «s å r e g o d t»! Nei, hutte tu! Men her skulle det være noe virkelig godt og imponerende severdig. Men det var ikke lett å komme dit. Veien innover fjellet var stengt. Et mektig snøras hadde første pinsedag, da unormal varme satte inn, gått fra toppen av Skardørsfjellet og tatt med seg alt som sto i veien, feid fjellsiden ren og rutsjet langt nedover, over veien, revet bort brua over Geitbekken. Tordenen fra skredet hørtes over hele Stuedalen, fortalte min hjemmelsmann. Det må ha vært noe til pinsedrama! Nå kunne en altså ikke bile til Sylsjøen. Vi valgte å sykle. Vi ville fram på en dag, til Sylsjøen og Nedalen. Vi kom syklende fra Selbu. Været tegnet bra. Syklene trillet lett, fin morgenstemning. Men, det kom et m e n ! Alt tilhører menneskene unntagen vinden, sier Victor Hugo. Og sørosten kom, først nølende, støtvis, så jevnere, sterkere, økende til ti, til tolv sekundmeter, til liten kuling, til sterk sådan — med stormkast. Vi kom ikke av flekken i slik motbør. 3 ganger ble jeg kastet av sykkel av stormkastene da vi kom opp i fjellet. Vi hadde aldri kommet fram om det ikke var noe som hette lastebiler og Nea-anlegg. Og sjåførene her oppe er noe for seg selv. Når de så medmennesker i kamp mot elementene, stanset de, hoppet ned, hivde syklene våre opp på lasteplanet tok oss inn i førerhuset og føyk av gårde. Det skal en orkan til for å stanse en lastebil. Vi visste ikke av det før vi var ved Geitbekken langt oppe i fjellet, der alle biler må stanse. Og nå hadde vi veien og fjellet for oss selv like inn til Sylsjøen. Det ble en hard tørn mot en utrettelig kuling som tutet oss i ørene, beit i ansiktet og ville rive klærne av oss, men også en mektig natur-

opplevelse gjennom tåke og skylag, solstreif og regnskvett, og hele tiden sto Sylmassivet urokket fremad venstre. Skymassene fór løs på det i de merkeligste formasjoner, men prelet av, gled forbi eller knustes. Alt var i vill fart, alt brølte, tutet, ulte. Lys og skygger skiftet lynsnart, fór løs på hinnannen i forbitret strid. Hvorfor? Var det noen mening i dette rabalder? Var det for å feire Olsokdagens blodige minner? For slik fór de vel løs på hinannen for 928 år siden, mennene på Stiklestad, skreik, ulte, hylte, bante — bror mot bror, far mot sønn. — — Vi kom da ned til damstua til slutt, nokså forblåste og forslåtte, og her bød Sylsjøens vokter oss velkommen i sin borg. Det var en herre, en konge i sitt rike her inne. Om han ikke lot seg døyve av maktene og ensomheten i fjellødet? Å nei, her var liv! Hele Sylsjøen var full av aure, fin feit, på 2 og 3 kilo. Riktignok ville den ikke leike med fluer eller smake på mark. Den nye sjøen var full av mat, et aurenes slaraffenland, men det var så tett av dem at de kunne ikke unngå å sette seg fast i et garn hvor som helst en slengte det ut. — Så her skulle en ikke sulte, reinsdyrkjøtt kunne en få kjøpt av samer, og snart ble moltene modne, og dem var det ikke langt etter. Og så hadde han motorsykel som ikke gjorde veien lang til Stuedalen. Geitbekken kunne ikke stanse den. I et byks var den over. Rett som det var, fraktet han turister fra Stuesjøen hit til dammen. Nå skulle han hente en svenske. — Den svensken hadde vi møtt. Han hadde bilt til Geitbekken, og der ventet han på Damvokteren. Han hadde to store elegante, langbeinte, gulaktige, myndeliknende hunder som kretset omkring ham i langsam kino. Hva med disse bikkjene her inne i fjellet, spurte vi.

— Jo, det var kappløpningshundar — de skulle hållas i trim. De kunne sætta opp en sådan hastighet at ingen motorsykel kunne vinna fatt dem. Og de kunne hålla tempoet i timmar — —. Derfor var de och så endast ben och lungor, och lungor och ben.»

Etter en sving bortom dammen der stormens og hvirvlens vetter var i vilt opprør så vannspruten sto metervis i været og føyk høyt over dammuren, satte vi kurs for Nedalen, og nå hadde vi vind i

ryggen, nå gikk det rykende på rullende hjul. Til slutt blåste vi oppover et svaberg, og der sluttet veien, — vi var ved Direktørens hytte. Den sto tom. Beskjedent satte vi syklene ved uthusveggen og blåste videre til fots mot Nedalen. — Der vår godtfolk kommet før, og der kom godtfolk etter, en elskverdig og omsorgsfull vertinne fulgte oss deltagende inn på rommene, der alt var prikk-fritt. Alt gikk etter vanlig fin regi i T.T.-stil. (Jeg synes en skal legge tonen på den første T'en når en bruker denne forkortelse. Da blir det mer trønder-klang i det.)

Etter en utmerket middag, gikk vi inn i den store peisestuen, og her skulle en oppleve sommerens store kveld. Hva var det som gjorde at det løsnet noe i den vanlige norske treghet, reserverthet, tilbakeholdenhet, at alle disse forskjellige mennesker fra nær og fjern som var rystet sammen her, ikke lenger følte seg som fremmede? Var det kvaliteten? Kanskje den gjorde sitt?

Høyskolen kunne sies å være representert av en kvinnelig kjemiker. Med to barn hadde hun gått fra Sylstugan gjennom Ekorn-døren. Det var noe av en prestasjon i det været. Rett nok hadde de hatt kulingen med seg, men ofte var tåken så tett at en ikke kunne se vardene. Men hun var fjellvant. Hun tok gjerne en runde omkring Sylene hver sommer med barna sine. De skulle lære å elske fjellet. Det så ikke ut som den vesle jenta hennes var noe medtatt etter dagens strabaser da jeg ga meg i prat med henne.

Elektrisitetsverket var representert av en ung energisk ingeniør og hans skjønn frue. De hadde også barna med seg. Hele familien på fjelltur! Barna var like bedårende som foreldrene. Jo! her var kvalitet!

Telegrafverket hadde også sin representative funksjonær der, en frue med en aura av dannelse, elskverdighet og godhet omkring seg, som strålte velvære over dem som var i nærheten. Hennes mann bar tydelig merke av dette. Han representerte postverket. Han var ekspert når det gjaldt ørreten og det finere fluefiske. Da jeg fortalte om Sylsjø-ørreten som vraket både tørrfluen og våtfluen av de mest eksklusive merker, smilte han. Han ble kanskje nødt til å ta en tur dit bort med sin stang og sine fluer, — sa det smilet hans.

At også «Stiftelsen» skogforvaltning hadde en av sine kjente skikkelser der, er bare hva en kunne vente, en ferm husmor som et helt liv har dyrket Selbus og Tydalens naturherligheter. Det ikke hun visste om molter, skogsbær og ørret-retter, var lite verd å vite. — — Og slik kunne en fortsette. Det syntes å være folk fra alle etater og næringsgrener. Der var mange unge, studenter, gymnasiaster, blant de siste også 4 kjekke jenter som hadde sommerjobb på Vektarstua, og som benyttet sin uke-fridag til å ta en kveldstur til Nedalen. — Men særlig fanget øyet tre trauste trøndere som uten tvil representerte næringslivet i Trondheim. Det var noe av sagaens styrke og tetthet over dem. De hørte tydelig med til den faste stab av gjester og til de ruvende medlemmer av T.T. — Det var også en av dem som da stua ble full, tok initiativet til det som videre hendte. Han kunngjorde at egentlig skulle man ha feiret Olsokdagen med bålfeest. Det var samlet materiale til et kjempebål utenfor, men i denne sterke vinden ville det være for risikabelt å tenne det. Heller ikke var det så hyggelig å være ute i slik blåst. En fikk heller kose seg med peisebål og lage fest inne. — Talen ga signalet til at vertinnen og hennes terner toget inn med kaffebretter, fløtevafler, bløtkaker osv. Det lyste i bunader, singlet i søljestas, strålte i smil, blinket i øyne. Alt skapte atmosfære. Og da T.T.'s «impresario» eller housemaster for kvelden igjen tok ordet og meldte at her var nok ikke noe orkester, ingen kunstnere, ingen Rolf Kirkvaag og Aase Wentzel, men likevel skulle en prøve å sette noe i gang — — —, for de som sørget for vår materielle velferd, de ville etter endt dagsverk også forsøke å bidra sitt til vår åndelige forlystelse og korte kvelden «med stev og lokk». Dette vakte interesse, og en spurte uvilkårlig seg selv om det mon var noe annet samlingssted i Norges land, restauranter, hoteller, gjestgiverier, turiststasjoner, som kunne samle gjester til samvær med hele arbeidspersonalet, og hvor dette påtok seg aktørenes verv. Først kom det inn en ung gutt med en stor gitar. Det er merkelig hvordan gitaren er blitt det instrumentet som kan erstatte alle andre instrumenter, ja, et helt orkester, i vår instrumentale tid. Her slår det igjen til: — Det enkleste og eldste er det beste. Før ble gitaren vesentlig brukt til relegiøs sang og musikk. Hva var Frelsesarmeen uten den? Jeg

husker en frelsessoldat som kalte den Jesu instrument. Han sa at den hadde frelst flere sjeler enn selv de største predikanter! Kanskje hadde han rett? Musikkens magiske makt! Vi skulle også snart få føle noe av den. I nyere tid får en si at gitaren er blitt kraftig sekularisert. Det er tusenvis av små og store gitarister som trakterer dette instrument i dag med stor lidenskap. Her var en av dem. Gutten med gitaren var fjøsgutt på Nedalen. Han hadde tatt denne sommerjobben fordi han selv måtte finansiere sin utdanning. Han var sønn av en avdød lektor og ville fram, bli student eller flyver. Nå stelte han seks kyr og en okse, kjernet det herligste smør og var ellers alt-mulig-mann på turiststasjonen. Nå hadde kyrne fått sitt kveldsstell, oppvasken etter middagen var unnagjort, nå skulle han utfolde sine kunstneriske evner, tolke sine kjensler, ønsker og drømmer ved hjelp av gitaren. Han så så pen og beskjeden ut, riktig en god gutt, som det heter, slo an noen enkle toner — —, og så kom det, — en musikalsk eksplosjon, en vill rock! Jeg satt i orkesterplass og kunne iaktta alt på nært hold, hvordan han plutselig gjennomgikk en metamorfose, hvordan rocken tok ham, hvordan hver muskel, hver nerve spilte med, hvordan han og gitaren ble ett, mens hans egen intense og vakre røst etter hånden tok ledelsen, gjorde de merkeligste hopp og modulasjoner, fylte hele rommet, rev alle med i de rivende rytmer, og sluttet brått med et sønderrivende skrik. En dundrende applaus fulgte — så vi fikk tid til å komme oss etter sjokket, — og såkom et nytt nummer, og nok ett, inntil han var så medtatt at han måtte puste på. — Personlig er jeg analfabet når det gjelder rocke-navn og rocke-melodier, men jeg må si jeg var imponert over hans musikalske kraft og tekniske ferdighet, og over at han greide å tvinge kropp, stemme, hele seg selv inn i den rytmiske toneorgie vi opplevde. — Det var absolutt morsomt og helt uten simple og billige overdrivelser. — Jeg kom til å tenke på kuslepp og geitekillingsdans når han drev på —, og hvorfor ikke lage norske rocker med norske tekster, når rock nå synes å være løsenet for tenåringene. «Kuslepp» ville sikkert gjøre seg! «Kuhalenes dans» ville skape sensasjon. Platesalget ville gå strykende over Skandinavia og USA. Jeg gir den unge mann denne ideen.

—x—

Det andre bemerkelsesverdige innslag i kveldens improviserte program var hva jeg vil kalle *Selbu Sisters*, 3 flotte Selbujenter, som overtok gitaren da «fjøsgutten» skulle hvile seg, og foredrog en rekke nasjonale duetter og folkeviser. De hadde fine, duse, vemodige stemmer som klang vakkert sammen, og da en samtidig kunne nyte synet av fin og ekte trøndersk kvinnelig skjønnhet i kunstnerisk aksjon, var suksessen et faktum.

Dermed var alle tåpelige hemninger eliminert. Den ene etter den andre fikk blod på tann. En av de kraftige trønderkara, med en klingende baryton foredrog en humoristiske trøndervis. Han var åpenbart en kjent rutinert representant for visens venner på disse kanter. — Så optrådte en norsk-amerikanerinne som var på Norges-tur med mann (lektor i USA) og datter. Hun sang og talte og slapp sin begeistring for gamlelandet løs på en særdeles festlig og sympatisk måte. Det var et ypperlig innslag. Og nå ble det allsang og nye nummer, «fjøsgutten» ledsaget og akkompagnerte alt på gitaren i original og frisk stil, og da en foreslo den klassiske barnesang «Alle fugler små de er kommet nu tilbake!» — klang den for fullt orkester, store og små, gamle og unge sang med, hver med sitt nebb, — og alle følte at det nettopp var situasjonen, hit var de kommet, storfugl og småfugl fra nord og sør, fra det nære øst, fra det fjerne vest, for å oppleve et pust av sommer blant norske fjell, her hadde de funnet hverandre på leikeplassen under Sylenes massive vegg i Nedalens grønne enger. Alle var med da det ble rettet en begeistret hyldest og takk til Nedalens vakre vertinne som satt som en prinsesse i blant oss, og til T.T. som hadde lagt alt til rette for at så mange kunne oppleve en slik kveld — en Olsokkveld i disse storslåtte omgivelser.

Ute blåste det store orkestret til ære for Olav Digre og heltene fra Stiklestad. Det hadde fått varmere, mildere, mer forsonende toner. Det jagende skylaget var splittet og drevet ut til sidene. Høyt mot nord kjørte Polstjernen med kongevognen fram. — Mot syd skinte Skardørsfjellet klart i fantastisk sommernattsløys, men Sylmamma og døtrene hennes syntes å sove med natluer over hodet. Duften fra alle bjerkene og vollene rundt Nedalen, denne overdådige aromaen fylte alt og strømmet mot en i fulle skåler, — det

Hvitrevhvalper i Sylene.

Sten Brander

var bare å tømme dem i dype drag, sugе helse og herlighet inn i sinn og sanser, — som Wergeland lærte oss det:

Hvor strømmer ut berusning sød
fra dalens bjerkelunde!
Det var en drøm i engles skjød
på deres mos å blunde.

—x—

En tidlig morgentur neste dag i sol og morgenbris langs Neas frodige og flommende løp, gjennom svære moltemyrer opp i nederkanten av det svære skjørtet til Sylmamma bekreftet gårsdagens inntrykk. En frokost med havregrøt og tjukk rømme skjerpet livsåndene. — Vet dere at havregrøt om morgenen hindrer åreforkalk-

ning resten av dagen, sa jeg til mine bordfeller. — Straks fikk havregrøten ben å gå på.

Da vi midt-dags satt på det fine utsynsplatået høyt oppe i Skardørsfjellet, og Nedalen og alle dens herligheter lå for våre føtter i fullt sollys, orket vi ikke dra videre. Vi ble sittende og se og se i time etter time, og kom til å tenke på den berømte fjellscenen fra bibelhistorien der det sto: Her er godt å være! Til slutt kom det en regnskur nedover fjellskråningen, og vi budde oss til oppbrudd. Regnet bare sneiet oss og dannet plutselig en regnbue så å si omkring oss. Det var som vi sto inni den. Det er noe eget med regnbuene i fjellet, de er så små og har slik lav bue. Denne hadde det mest strålende spektrum vi hadde sett, og den gled nordover med regnets fart, og sto noen sekunder som en flammende og praktfull glorie over Nedalens turiststasjon før den sluknet. Det var avskjedshilsen, det!

—x—

Den som ikke har opplevd Nedalen, og hva T.T. kan gi en der, har noe til gode. Det har gått det ordet at Nedalsmyggen er slik plage at det ikke er til å holde ut. Det er tøv. For det første er det ikke mygg på rommene —, der'er alt i orden med myggnett og slikt. For det andre er det riktig at hunmyggen her (hanmyggen, stakkar, er våpenløs) er stor og sterk, lidenskapelig og glubsk. Med en fulltonende sangstemme anfaller den hr. Hvorsomhelst og frk. Hvasomhelst uten nølen. — Men dess lettere er den å slå, tung i sessen som den er. Men en skal slett ikke slå den, sa kjemikerfruen, og hun må vel vite det. En skal bare la den bite! Se på meg, sa hun, jeg har fått 1000 stikk på hals, nese, armer og ben, kan De se noen merker? Og jeg så, og jeg så, full av beundring. Jeg så ingen stygge arr. — Luften her er så ren, så bakteriefri, og myggen så renslig at den ikke gjør noen skade hvor den enn biter. Det tror jeg ikke, sa mitt reisefølge, den erfarne husmoren, jeg bruker ny myggstift, jeg da, for den liker myggen ikke. —

En ting synes jeg er leitt nå etterpå. Nesten ingen av alle de merkelige og interessante menneskene jeg møtte på Nedalen Olsok-

kvelden kjenner jeg av navn. Det var som om navnene var blitt uvesentlig. Derfor kan jeg ikke takke noen for det hyggelige og korte møte på annen måte enn denne som jeg har forsøkt å gi form. Det er særlig trønderne som ruver i mine erindringsbilder. Jeg visste ja før at det er noe eget godt og greitt ved dem, men at de er så omfram menneskelige og elskverdige, det opplevde jeg først denne gangen.

Farvel alle venner,
som trasker og går
i fjellet hvert år!

Ramsjøhytta, Fongen.

Helge Foss

STREIFTOG I MELDALSTRAKTENE

Av Eva Konstad Gjølmesli

Det var en fin og varm sommerkveld i 1930. Vertinnen på Jøldalshytta i Trollheimen var nyss ferdig med kveldsstellet og satt og kvilte ved vindusglaset, det var så trivelig å sitte slik og se innover fjellheimen etter en strevsom dag på hytta. Sommeren var også ekstra fin det året, den ene solmettede dagen fulgte den andre, og myrlendte strøk i fjellet lå knastørre og gjorde det lett for fotturistene å komme fram.

Mens hun sitter slik, skvetter hun plutselig til: hva i all verden er det for slags framtoning! utbryter hun og stirrer forbauset på en skikkelse som nærmer seg hytta. Og hun har god grunn til å undre seg, damen som like etter kommer inn gjennom døra og spør etter natteløsji, har ikke mye til felles med fotturister flest. Hun er iført spaserdrakt og halvhøye sko, en liten klekelig hatt sitter på hodet hennes, og hun bærer på en liten håndkoffert og paraply.

Den nye gjesten får seg tilvist ei køye, og mens hun legger i seg av kveldsmaten, forteller hun vertinnen at hun er på besøk i «gamlelandet», hun har bodd i Amerika i mange år. Og på toget til Oppdal